

אנאטוֹמִיָּה

של פסק־דין:

איך הכריע

השופט בין

גירסותיו של

הנאשם באונס

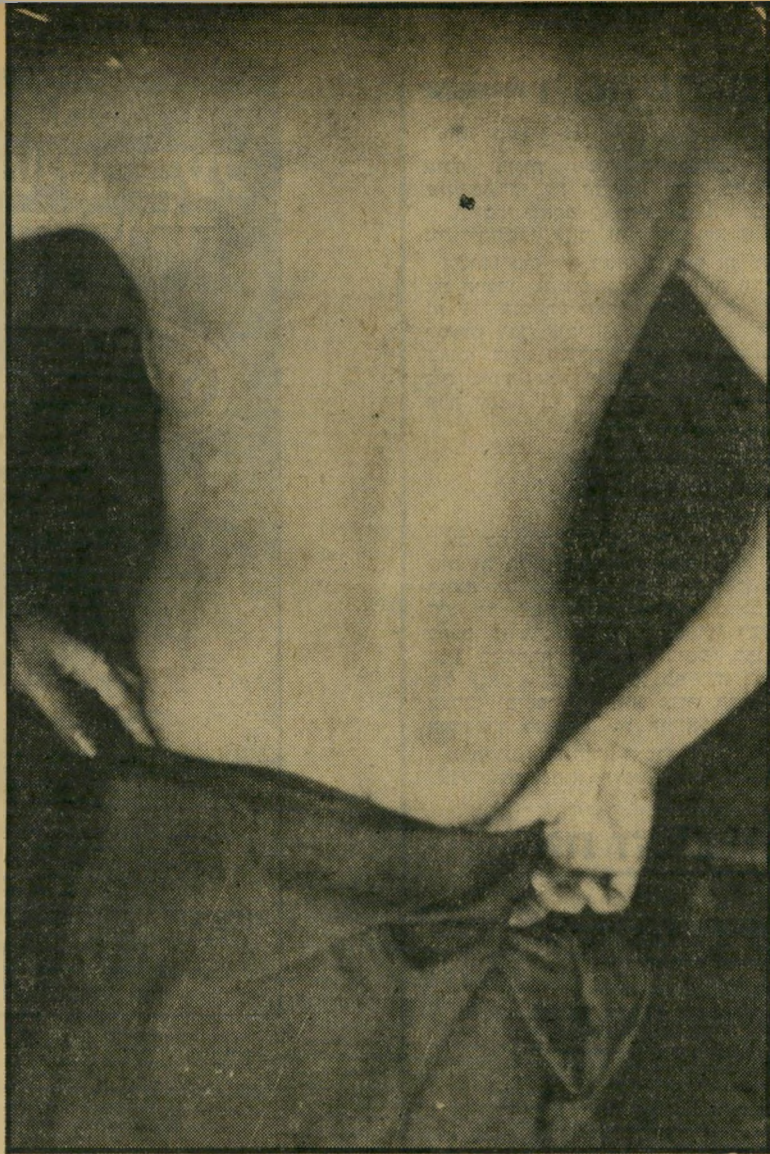
ובין הזונה

שטענה כי

היא נאנסה

ב סיפור החסידי הנודע פסק הרבי כי שני בעלי הדין העומדים לפניו למישפט צודקים, כאשר שאלה אותו אשר תו הרבנית כיצד יתכן הדבר, ענה לה: „גם את צודקת!”

כיצד בכל זאת מצליחים שופטים להכריע בין גירסות שונות וסתרות של מתדיינים — גירסות הנשמעות כליכך הגיורניות וסבירות לפעמים, שהצופה מן הצד שואל את עצמו כיצד יכריע כאן השופט? בכל זאת חייב שופט לפסוק בכל מיקרה.

כונת, ותמורת תשלום דומה, היא הסכימה. אחרי שקיימו את היחסים, קמה מייד ורצתה להסתלק, בעוד שבפעם שעברה היתה איתו, תמורת אותו תשלום, במשך שעותיים.

הוא מחה וביקש ממנה להישאר ולהמשיך, לדבריו, נתקפה היסטריה, החלה תורפת אותו ומשתוללת, ולשם הגנה עצמית נאלץ לסטור לה. תוך כדי תיגרה נקרעו בגדיה. הוא הצליח לקבל בחזרה את הנתן, והיא נמלטה מהמקום חבולה וקרועה. כאשר היא משאירה במכונית חלק מחפציה האישיים, שנמצאו שם על-ידי המישטרה.

אשראי

לנאשם

עי דיתה של האשה הגיעה למישטרה טיפין-טיפין, בתלונתה הראשונה, כאשר סיפרה על האונס, לא אמרה דבר על היכרות קודמת או על תשלום שכר. רק בעדות שמסרה אחרי יומיים גילתה למישטרה כי בגלל מצוקתה הכלכלית היא נאלצת, לפעמים, לעסוק בוננות. ורק אחרי 10 ימים מסרה בעדותה כי היא מכירה את הנאשם ממגע מיני קודם, שתמורתו קיבלה מידיו תשלום. אולם במשך כל הזמן עמדה בתוקף על גירסתה היסודית שנאנסה, שלא הסכימה הפעם לבוא עימו במגע מיני כלל, ושדחתה גם את הכסף שדחף לידה.

לדבריה, ביקשה ממנו שיוריד אותה מכוניתו בדרך, וטירבה להמשיך לנסוע עימו למיגרש החשוך.

כאן מיקד השופט את המחלוקת בין הצדדים בשאלה האם המתלוננת סירבה לאוריאל לפני המגע המיני, ואז הוא אשם באונס, או שמא סירבה להמשיך אחרי המעשה, ואז אשם אוריאל בתקיפה וחבר לה בלבד.

בית-המשפט מציין כי אוריאל הגיע למישפט עם אשראי ניכר לזכותו. הוא מסר את גירסתו האחת והיחידה מייד מלכתחילה, ולא שינה בה מאום. ואילו היא שיקרה בתחילה, וגם אחרי-כך הוסיפה את גירסתה טיפין-טיפין. מה גם שהיא אשה שהורחה בלקיחת אתנו, ואף קיבלה

של המתלוננת נמצאו חבלות, שנגרמו כאשר האנס דחף אותה בכוח לתוך המכונית הקטנה, והשכיב אותה על גבה, כדי לבצע את זממו. התיאור שניתן על-ידי הנאשם לא נתקבל על-ידי השופטים, והוא הורשע באונס.

על גבה

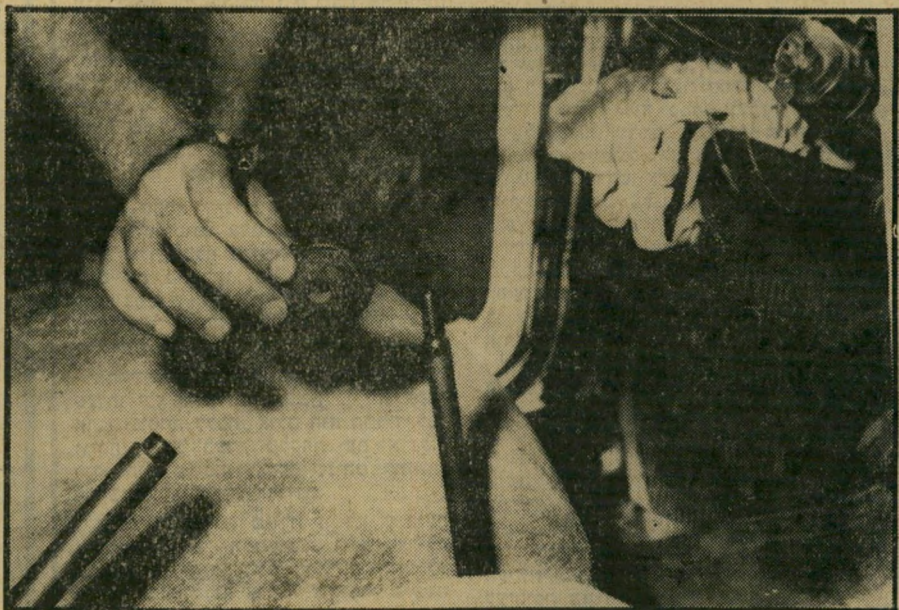
הנאנסת בתשלום

כסף מאוריאל בפעם קודמת. מאחר שגם הפעם הציע לה אותו תשלום, מדוע היה עליה לסרב? וגבר כמו אוריאל, הרגיל לשלם לנשים עבור חסדיהן, מדוע יכה ויחבול באכזריות באשה המסרבת לו? האם מספיק אשראי זה כדי שיפעיל לטובת הנאשם ספק? האשה הסבירה כי הסתירה את עיניה (המשך בעמוד 56)

במכוניתו, במקום שומם ברציף הרברט סמואל, את המתלוננת, ששמה נאסר ל-פירסום. הוא סיפר במישטרה ובבית-המשפט כי הוא מכיר את המתלוננת. הוא אפילו קיים עימה בעבר יחסי-מיני במכוניתו, תמורת תשלום גבוה, כאשר פגש אותה באותו ערב ליד כיכר-אתרים, הציע לה לבוא במכוניתו ולקיים איתו יחסים באותה מת-

איך הם עושים זאת? כיצד מצליח הרבי שופט לחתוך דרך העדויות והגירסות ה-שונות, ולהגיע לאמת החבויה והנסתרת? דוגמה מאלפת לפעולת מנגנון-שפיטה כזה נמצאת בפסק-דין שניתן על-ידי השופט בנימין כהן, הנשיא התורן של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בתיק ה-אונס שבו נאשם דויד אוריאל. הוא נאשם בכך שבחודש יוני 1978 אנס

אין הוא יכול להתחמק מהכרעה גם במיקרים קשים ומסובכים. במישפט האורחי, הכרעה כזו מסכנת בדרך-כלל רק את כיסו של הצד המפסיד. אולם במישפט הפלילי תיתכן שלילת חרו-תו של הנאשם, איבוד שמו הטוב ואף של-מות מישפחתו. (שאלה של חיים ומוות אי-נה נידונה כימעט בישראל מאז ביטולו של עונש-המוות במדינה כימעט לחלוטין).

על כך היד

רשמה המתלוננת את מיספר המכונית של דויד אוריאל, אשר נמצא אשם באינוסה. שמה של האשה נאסר לפירסום על-ידי השופטים. דמותה התגלתה כמסובכת; בגלל מצוקה כלכלית עוסקת בוננות.

תפוח המוות

של ההילוכים, שנפל, חיזק את גירסתה של המתלוננת, כי המריבה החלה בכסא הקידמי של המכונית, לפני המגע המיני שהיה בכסא האחורי. זוהי אחת ההוכחות ששיכנעו לחובה גם בטיף האונס ולא רק בתקיפה.